

Minister ved flere Lejligheder har vist sig at være, men Kritikken skal være retfærdig, og der skal være Mening i den. Den højtærede Minister kan ikke beskyldes mig for at have udøvet respektløs Kritik mod det foreliggende Forslag, thi det har ikke foreligget før nu.

Indenrigsministeren (P. Munch): Jeg har ikke rettet Bebrejdelser mod det ærede Medlem. Jeg har kun sagt, at han behandlede Forslaget respektløst ved dets Fremkomst i Fjor, selvfølgelig det Forslag, som den Gang forelaa. Enhver af Forsamlingens Medlemmer vil have været paa det rene med, at jeg ikke kunde have bebrejdet det ærede Medlem, at han øvede Kritik overfor et Forslag, som ikke forelaa i Fjor, naturligvis var det det, som den Gang forelaa til Behandling.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgekreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Berntsen: Den højtærede Minister havde jo ikke den Ære at være Medlem af dette Ting i Fjor, da denne Sag blev behandlet. Men det, som undrer mig, er, at idet den højtærede Minister rettede dette Udfald imod mig, citerede han mig efter Bladreferater, medens det formentlig havde været mere hensynsfuldt at citere mig efter Rigsdagstidenden. Der vil han ikke finde uretfærdig Kritik, tværtimod, den var saa retfærdig, at den blev tagen til Følge af Forslagsstillerne.

J. Andersen: Det er jo et noget matematisk Forslag, her foreligger; dets Paragraffer 3 og 4 ere affattede saaledes — ja, undskyld, jeg siger det —, at det er nær ved at lyde grinagtigt, naar de læses op. Jeg er dog ikke i Tvivl om, at der ligger et ret stort og dygtigt Arbejde bagved, inden man er kommen til det Resultat, som giver sig Udslag i dette Forslag, og det er muligt, at vi skulle den Vej, naar vi skulle til at beregne Statstilskuddet og faa det rigtigt fordelt.

Sagens Kærne er den, at Kommunernes Udgifter ere stigende omtrent i lige saa høj Grad eller maaske mere end Statens Udgifter. Der er det Forhold til Stede i Kommunerne, at Stigningen slet ikke falder sammen med Evnen til at svare Skat hos den paagældende Kommunes Beboere. Stigningen kan i en Kommune være langt større i Forhold til Skatteevnen end i en anden Kommune,

og det gælder da om, at Statstilskuddet kunde blive fordelt saaledes, at der øves Retfærdighed, at man kommer til at hjælpe de Kommuner, som trænge mest. Der ses saaledes paa det, og det er vistnok ogsaa rigtigt, at det er nødvendigt, at Staten tilskyder noget mere. Nu kan man jo om Statstilskuddet til Kommunen sige, at Statens Indtægter flyde ikke af saa retfærdigt virkende Skattekilder som Kommunernes, og at der derfor er noget urigtigt i, at Staten skal bære Kommunens Byrder. Men naar de stigende Byrder komme til at hvile saa uensartet paa Kommunerne, som Tilfældet er, er der neppe nogen anden Vej end den, vi her ere inde paa, at fordele Statstilskuddet til dem.

Om nu det foreliggende Forslags Sum, $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., er den rette, og om Forslagets Regler med Hensyn til Fordelingsmaaden ere de absolut bedste, der kunne findes, og om de ere i Stand til at raade Bod paa den Skavank, der hæfter ved de nugældende Fordelingsregler, skal jeg ikke udtale mig om. Det er jo muligt, at det bliver nødvendigt at gaa helt andre Veje, men det maa blive det kommende Udvalgs Sag at undersøge den Ting. Jeg skal nøjes med at sige, at Sagen i sin Almindelighed har min ubetingede Interesse, og jeg kan sige, at det Parti, paa hvis Vegne jeg her taler, i fuldt Maal vil yde sin Medvirkning til den bedst mulige Løsning af Spørgsmaalet. For øvrigt skal jeg kun anbefale Forslaget til velvillig Behandling paa dets Vej gennem Rigsdagen. Jeg er ikke sikker paa, at vi kunne naa et Resultat i Aar, men der er jo her Tale om et Spørgsmaal, som utvivlsomt vil paatrænge sig og kræve sin Løsning, og jeg vil da haabe, at der fra alle Sider i Rigsdagen vil blive vist Sagen den Velvillie, som den efter min Mening fortjener.

Wenzel Neergaard: Jeg skal indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Det, der hos de ærede Forslagsstillere har fremkaldt Tanken om at lovgive paa dette Omraade, er jo Erkendelsen af, at det Statstilskud, som tilflyder Kommunerne ifølge Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903, kunde fordeles paa en retfærdigere Maade, end Tilfældet er. Heri er jeg enig med Forslagsstillerne. Men, som jeg allerede udtalte i Fjor og fandt Medhold i hos den daværende ærede Indenrigsminister, er det altid vanskeligt at forandre Fordelingsreglerne om et Statstilskud, navnlig naar Forandringen vil medføre, at man